

ARATÁSI IDÉNY

Írták: Craz és Cyrus Livingstone

Simagöröngyös, Csipa Mihály irodája

Csipa Mihály körzeti megbízott csatlakoztatta a szolgálati kártyaleolvasót a szolgálati számítógépébe, majd hátradőlt szolgálati foteljában, ami ezt zokon vette és nyikorgást szolgáltatott. A *minitoron* – mindeddig hiába indítványozta, hogy cseréljék nagyobbra – sorra tűntek fel a tegnap készített, többnyire zombikat ábrázoló képek.

Az információszerző, és dokumentáló akciójuk során legalább harminc élőhalottat sikerült lencsevégre kapniuk – persze csak a szolgálati Lada Niva szélvédőjén keresztül, és szigorúan a „főhadiszállás” környékén cirkálva.

A körülbelül nyolcvan felvételtől úgy a fele lett használható, amit Szekeres Kálmán segédmegbízott egyedi fényképezési technikája okozott.

A használhatatlanok közül négy kép Szeka jobb kezének középső ujját örököztette meg – különböző, ámde érdekes szemszögekből –, három a bárányfelhős égboltot, kettő a szolgálati Lada belső terét, és három a lencsevédő műanyagot – bár erre nehezen jöttek csak rá, egy kis utómunkával, kizárásos alapon. A többi felismerhetetlenül életlenre sikeredett felvétel valószínűleg zombikról készült.

Misi rendőr különválogatta az arra érdemes képeket, majd elgondolkozva nézegetni kezdte.

– Hmm, néhai dr. Hoffmann Xavér eléggé hasonlít arra az Impotep fáraóra ezen a képen, nem? – kérdezte a vele srégen szemközt tébláboló beosztottját.

– Milyen fáraóra? – értetlenkedett Szekeres Kálmán, kezében egy üres félliteres pálinkás üveggel.

– Valamilyen kiállításon volt a múltkor, olvastam róla.

– Olvastál? Mik meg nem történnek az emberrel!

– Akkor lehet, hogy csak hallottam valahol – tűnődött Misi. – Biztos jó ötlet ez a Molotov-koktélos dolog? – kérdezte nagy szemeket meresztve Szekára, aki egy benzines kannából próbálta átjuttatni a koktél alapanyagot a szűk nyakú üvegbe.

– Legalább addig is teszünk valamit a zombik ellen, amíg a te híres erősítésedet várjuk.

– A parancs az parancs – győzködte magát Misi, de ez inkább Szekának szólt, aki rögvest rohant volna zombit irtani akár egy szál pisztollyal is.

– Téged nem zavar, hogy be vagy ide zárva, kint meg zombik mászkálnak, és ki tudja, mire készülnek éppen?

– Hogyhogy mire készülnek? Ezek nem értelmes lények, csak az ösztöneik vezérlik. Legalábbis így gondolom – merengett Misi, egyáltalán nem érezve sürgető késztetést, hogy odakint járjon utána a dolognak.

– Szerinted mindegyik egyforma? – kérdezte Szeka, miközben egy újabb üres üveget tett maga elé.

– Hát vannak alacsonyabbak, meg magasabbak is... – tétovázott a főnöke, majd a benzines kanna mögül érkező szűrős pillantás hatására hozzátette – jó-jó, csak vicceltem.

Csipa Mihály az utóbbi időben gyakran találta magát szemközt ezzel a tekintettel, amitől esetenként kellemetlenül érezte magát. Nem igazán értette meg, hogy Szekeres Kálmán miért is ragaszkodott annyira ahhoz, hogy Simagöröngyösre helyezték, amikor biztos felajánlhattak neki jobb lehetőségeket is. Mindenesetre nem bánta a dolgot, hiszen az addigi semmittevés fáradalmi megféleződtek a falubeli rendőrállomány megduplázódásával. Egészen a tüzesetig, amikor elszabadult a pokol.

Szeka közben befejezte ügködését, az asztalán szépen, kettes sorban sorakoztak a különféle üvegek, hasukban benzinnel, nyakukban fojtással, ami kék színű volt, mivel előző életében szolgálati ingként funkcionált.

– Mégiscsak tennünk kéne valamit! – kezdett bele Szeka újra a mondókájába, amikor az egyik ajtó mögül furcsa zaj hallatszott, sőt mi több, kékes fény áradt.

* * *

Erodon, Navappur, Handendzo tartomány, Nagy Csillaghullás utáni 633. év

Az elmúlás csendje telepedett rá a feldúlt halászfalura az őszi szürkületben. A kilenc fegyveres férfi feszülten pillantgatott jobbra-balra, miközben az elhagyatott, üszkös romok között lopakodtak, fegyverrel a kezükben. Egyiküket – egy harcos-szerzetest kivéve – mindannyian a Császári Elit Gárda tagjai voltak, élükön Noriyuki Tagawával, a híres-hírhedt Nakamura-penge birtokosával.

Tagawa az elmúlt évben ezzel a fegyverrel számolt le Gotsu tartományban egy vérszomjas démonnal, igaz egy idős varázsló segítségével, miután különítménye odaveszett.* A gyászos esetből okulván, Navappur uralkodója, Tanahashi császár egy – az egész birodalmat átívelő – figyelőhálózat kiépítését rendelte el, kolostorok és pap-mágusok közreműködésével. E hálózat feladata az éteri sík szemmel tartása volt, bárminemű rendellenességet azonnal jelenteniük kellett a Védelmi Minisztériumnak. Emellett rendeletben tiltották az okkultista tevékenységeket, az önkényes szellemidézéseket. A papoknak folyamatosan tájékoztatniuk

---

* Lásd Cyrus Livingstone: Az egyetlen lehetőség c. novellájában

kellett a híveket ez utóbbiak veszélyeiről. A mágikus képességekkel születettekkel szintén a kolostorokban foglalkoztak, arra nevelve őket, hogyan fordítsák képességeiket a közjó szolgálatába.

A Handendo tartományban állomásozó figyelőszolgálat egy napon ijesztő, furcsa rezgést észlelt az asztrálsíkon. A riasztás nyomában megérkezett Gjoko császárvárosba, a Császári Elit Gárda főhadiszállására. Tagawa vezetésével haladéktalanul elindították a különítményt, a veszélyeztetett települések irányába. Erőltetett menetben, egy hetes, viszontagságokkal teli utat maguk mögött hagyva érkeztek meg a nyugati partvidékre, az időközben elpusztított halászfaluba.

A kilenc fegyveres némán, látszólag érzelemmentesen cirkált a tömegsírhoz hasonlító tengerparton, miközben túlélők után kutattak – egyre csökkenő reménnyel. Legbelül tudták, nincs mentség a késésükre, még akkor sem, ha sikerül megtorolniuk e példátlan gaztettet.

A fegyveres menet Azuma, a szerzetes intésére megállt. Amulettjét megmarkolva meditációra készült, melynek révén mentális csápjait kiterjesztheti az éteri síkon. Tagawa mozdulatára a különítmény többi tagja szabályos nyolcszög alakzatban körbevette a borotvált fejű, robusztus alkatú férfit. Mindannyian rontás elleni brokáttekercek egy-egy darabját hordták a páncéljukon.

– Itt van a közelben – szólalt meg halkan Azuma, miután visszatért a transzállapotból. – Mintha folyamatosan cikázna a fejünk fölött. Megpróbálom idecsalni, de bárhol felbukkanhat. Nagyon erős mágiát használ, így nehéz lesz közel férközni hozzá.

Tagawa bólintott, majd újból megindultak, nesztelenségükre ügyelve folytatták a keresést.

Ahogy haladtak a falu északi, erdőszéli határa felé, az egyik – viszonylag épen maradt – kunyhóból halk kaparászás, mocorgás hallatszott. A harcosok egy emberként mozdulva, pillanat töredéke alatt körbezárták a viskót. Valami csosszant bent, valami moccant, majd néhány idegtépő másodperc után egy tizenhat év körüli lány kúszott ki az ajtón. A ráirányuló pengék láttán sikoltásra nyílt a szája, amelynek előtörését Tagawa tenyere fojtotta belé.

– Ki vagy te, leány, és mit művelsz itt? – sziszegte a fiatal parancsnok.

– Bocsássanak meg az urak! – kezdte a lány alázatosan fejet hajtva. – A nevem Meiko, s itt élek a faluban. Négy nappal ezelőtt jött az a szörnyű vihar és szökőár, ami elszakított szüleimtől és a többi falubelitől. A testvéreimmel az erdőben húzódtunk meg... nekik kerestem élelmet...

A lány hangja elcsuklott a bánattól és az átélt szenvedésektől.

– Vezess gyorsan hozzájuk! – szólt halkan Tagawa, majd a kis csapat Meikót közrefogva megindult az erdő irányába. Mielőtt a legszélső fákat elérték volna hirtelen vészjósló kacagás ütötte meg a fülüket, majd a fejük fölül kék mennykő csapott le, telibe találva szegény lányt,

szörnyű sebet égetve a hátán. A harcosok felpillantva egy selyemköpönyeges, torz sziluettet láttak tovaszállni. Hamada, a mesterlövész utánaeresztett egy nyilat, eredménytelenül.

– Anyám, anyám... gyere értem... fázom... – Meiko tágra meredt szemei már nem láttak. Tekintete a halál megállíthatatlan örvényének kezdetét tükrözte. – Anyám... bocsáss meg...

A különítmény tagjai tehetetlenül nézték végig a haldokló távozását. Saotome, aki a legifjabb volt közülük, iszonyattal meredt a halott lányra. Úgy tűnt, mindjárt zokogni kezd.

– Gyerünk, emeljétek föl! El kell temetnünk őt tisztességgel! – adta ki a parancsot halkan Tagawa. – Szegény lány bízott bennünk, s mi nem segítettünk! Több kudarc nem érhet minket!

– A démon szándékosan csinálta ezt! – szólt közbe Azuma. – Így akar fájdalmat okozni nekünk... az ártatlanok szenvedésével!

A két samuráj óvatosan fölemelte Meiko testét, folytatva az utat az erdőbe, miközben a többiek ismét védelmi alakzatba rendeződtek körülöttük.

* * *

Shiro-magaslat, egy nappal később

A különítmény a lerombolt falutól délre fekvő fennsíkon állapodott meg. Azuma ezen a vidéken érzékelte a mágia koncentrációját. A szerzetes még mindig nem tudta megállapítani, miféle szerzettel van dolguk. Lehetséges, hogy a démon a Köztes Világ szülötte.

Tagawa gyors taktikai megbeszélést tartott, majd Azuma különvált a csapattól. A nyolc samuráj ezután két-két négyfős csoportra oszlott, az egyik élére Tagawa a helyettesét, Okadát vezényelte. A démon nyilvánvalóan magához akarta csalogatni őket, de Tagawa és társai nem várták meg, amíg vadászokból prédákká válnak.

Sík terepen álltak, a magas fűben. Sehol egy árnyékot adó fa, sehol egy halom, ami mögött megbújhatnának. Lovukat hátrahagyták, mivel nem vehették volna hasznukat egy démon elleni harcban.

Azuma olvasóját morzsolgatva, lágy dallamú énekbe kezdett. Ahogyan a hangja erősödött, a feje és a teste körül élénk, zöld és kék, koncentrikus körök jelentek meg. Óráknak tűnő, feszültséggel teli percek teltek el, már a fennsíkot körülölelő völgy is a szerzetes énekétől visszhangzott. Hirtelen narancsvörös derengés villant fel a semmiből, jó tíz méternyire Azumától, majd sebesen kezdett alakot ölni. Vértárgyaztó kacagással, elnyomva a szerzetes hangját, megjelent a démon.

Magas, emberszerű figurának tűnt, leszámítva ébenfekete bőrét, karmos végtagjait, hegyes tépőfogait, és azt a három szörnyűséges szemet, amely tökéletes szimmetriában, egy sorban helyezkedett el a homloka alatt. Testét selyemszerű anyag burkolta be köpönyegszerűen.

Kacagása rikoltássá erősödött, szájából és kitért karjaiból orgonaszínű fények hullámzóttak elő.

A katonák lába alatt egyszeriben süppedékké vált a talaj. Fejükre jégeső zúdult, egyre sűrűbben, diónyi darabokban, sisakjukat horpasztva. Azumát szerencsére megvédte aurája. A szerzetes is bevetette mentális fegyvertárát, fények cikáztak jobbra-balra, erőmezők feszültek egymásnak, eközben Tagawa is megpróbált minél közelebb kerülni a túlvilági ellenfélhez.

A démon tenyeréből kéken villogó gömböket lőtt ki a parancsnok felé, aki viszont kardjával háritotta őket. Tagawa jóformán alig ingott meg, olyan érzése volt, mintha egy nagyobb erejű kardcsapást kellett volna blokkolnia. A démon viszont meglepődöttnek tűnt, Azuma ekkor átvette a kezdeményezést, s a szörny láthatóan védekezésre kényszerült. Tagawát azonban ez nem akadályozta meg abban, hogy elérje a démont.

A két kézre fogott Nakamura-kard vállból szelte le a jelenés egyik karját, nyomában gejzirként zöldes váladék tört elő. A démon fültépően sikoltozni kezdett, majd groteszk szögben elugorva próbált eltávolodni támadóitól. A jégeső abbamaradt, az orgonaszínű villanások is kihunytak. Ellenben egy hat lábnál magasabb, halványkéken fénylő háromszög emelkedett ki a földből, a démon pedig egyenest az irányába araszolt.

– Vigyázzatok! Elmenekül! – kiáltotta Azuma, aki szintén fegyvert ragadva (egy hosszú nyelű alabárdot) a többiek után iramodott.

Mindenki meglepetésére a Köztes Világ kapuján három alak lépett ki, furcsa, szögletes mozgással. Élőholtak voltak, és nem Navappur szülöttei. Ketten közülük rögvést a démonra ugrottak, foggal-körömmel, tovább tágítva szörnyű sebét. A harmadik Tagawának rontott, de a Nakamura penge dinnyeként hasította szét a koponyáját. Társuk vesztét látva a két élőholt sebesen visszalépett a dimenziókapun, maguk után rángatva zsákmányukat. A démon hörögve küszködött, ám lassan elnyelte testét a kéklő fényesség, csak megmaradt karja kandikált ki, amint kétségbeesetten csapkodva keres fogódzót.

– Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy tényleg elpusztul! – kiáltotta társainak Tagawa ellentmondást nem tűrve. A samurájok és a szerzetes kővé dermedve figyelte, amint a parancsnok átiramodik a Köztes Világ bejáratán. Tagawa távoztával a kéklő háromszög kihunyt, mintha nem is létezett volna. A kapu menthetetlenül összezárult.

– Mit tegyünk most, Azuma-san? – kérdezte tanácstalanul Okada, a parancsnokhelyettes.

– Várnunk kell türelemmel, Okada-san! – felelte a szerzetes. – Megpróbálok kapcsolatba lépni a Vénékkel. Talán együtt meg tudjuk nyitni a Köztes Világ kapuját, így Tagawa-san visszatérhet közénk!

* * *

Simagöröngyös, Csipa Mihály irodája

Csipa Mihály a számítógépe előtt görnyedve, dühösen az asztalra csapott az öklével.

– A ’csába! – káromkodott. – Pont most kell elszállnia ennek a kurva masinának! Soha az életben nem fogom befejezni a...

– Ne a blogoddal törődj most, főnök! – szólt rá felettesére keményen Szeka. – Ezt nézd!

Misi felpillantott a használhatatlannak tűnő informatikai eszközről, hogy kiadósan helyre tegye beosztottját, és ha kell, aprólékosan elmagyarázza neki, hogy a www.gorongyosizombik.blogspot.com igenis kiválóan alkalmas a figyelemfelkeltésre, így ország-világ értesülhet a problémájukról és Szeka is vehetné a fáradságot...

E hihetetlenül tömény gondolatmenetet megakasztotta az ajtó mögül előtörő fény látványa. Misi szája tátva maradt a döbbenettől, s láthatóan Szeka is leblokkolt. A fény lassan átkúszott az ajtó résein, majd kéklő háromszöggé alakulva, beragyogta az irodát. A két férfi tenyerével árnyékolta be a szemét, így majdnem elsodorta őket az a négy bizarr alak, akik a fényből törtek elő.

– Mi a kib...ott, ku... élet ez? – üvöltötte Csipa.

– Vigyázz! Megint egy istenverte élőhalott! – kiáltotta Szeka, hátrarántva felettesét. Misi a hirtelen mozdulattól egy székbe botlott, majd hanyatt esett, földöntve a Molotov-koktélos palackok nagy részét.

– *Bazd meg bálna, bazd meg delfin!* – káromkodott Csipa, a South Parkot idézve, maga sem tudva, miért. Szeka fél szemmel a felettesére sandított, fél szemmel az újonnan előbukkant zombikra figyelt, rászégezve szolgálati fegyverét (két kézzel). Az élőhalottak egy rémisztő külsejű, háromszemű, félkarú lényt hurcoltak magukkal, nyomában egy... *szamurájjal?*

Szeka alig hitte el, amit látott, hiszen a páncélos, kardforgató harcos pont úgy nézett ki, mint azokban a történelmi-karatéjózós filmekben. A samuráj viszont nagyon is elevennek hatott, s mielőtt a két körzetis bármit is tehetett volna, kettéhasította az élőholtak koponyáját, bűzölgő agyvelőt fröcsögtetve szét. Szeka idejét látta az intézkedésnek.

– Állj! Rendőrség! Dobja el a fegyvert! *Hands up! Keine bewegung! Hajime! Oss!* – kiabálta a legkülönbözőbb nyelveken.

– Mit kiabálsz? Nem látod, hogy nem érti? – szólt közbe Misi.

– Akkor ismertesd *te* a jogait... főnök! – vágott vissza Szeka, miközben a feldúlt irodában vágni lehetett a feszültséget. Igencsak abszurd helyzet állt elő. Szeka és Misi szemtől szemben állt pisztolyt szegezve egy samurájjal, aki meglehetősen harciasan tartotta kétkezes kardját, a padlón hevert a sebesültnek tűnő, furcsán hörgő szörny és a két végleg kiiktatott zombi. A vakító kékség időközben kihunytt.

– Nem nagyon kéne lődözni... – jegyezte meg sűgva Misi, a szétfolyt gyűlékony anyagra sandítva.

– Szerinted ő is feltámadt? Egyenest Japánból? – kérdezte Szeka idegesen, nem is figyelve Misi előző mondatára.

– Nem tudom... akkor miért végzett az egyikükkel? És ez a fekete, triplaszemű meg mi lehet?

A kérdéseikkel pillanatnyilag egy helyben toporogtak. Az idegen is mintha most kezdené jobban szeműgyre venni őket.

Tagawa, miután végzett élőholt ellenfeleivel, próbálta felmérni a különös létsíkot, ahová került. A falak színét és a szoba berendezéseit illetően zavarban volt, de nem mutatta ki. Még nem tudta, hogy a két sápatag, furcsa külsejű férfi barát, vagy ellenség. Nem élőholtak, az biztos. A kezűkben előretartott fémtárgy nem látszott fegyvernek, inkább varázseszköznek. Talán pap-mágusokkal van dolga. A démont vajon ők idézték? Ezért tűnnek olyan tanácstalannak? A fiatalabbik próbál harciasnak tűnni, de Tagawa látta, hogy csak a félelmét leplezi. Nem is igazi harcos.

A lábaiknál heverő démon még mindig nem adta fel. Vértfagyasztó dallamban adott ki hangokat, s mintha új cselvetésen mesterkedne, erőtlenül felkacagott. Tagawa ösztönösen kitekintett az ablakon, s vagy tizenöt-hűsz élőhalottat látott közeledni, összehangoltan, félreérthetetlen szándékkal. Kézjelekkel próbálta elmutogatni, hogy a démon a felelős a törtétekért, de a két sápatag, furcsa szerzet továbbra is értetlenül bámult rá.

– Mi a francot mutogat ez? – kérdezte Misi az idegességtől és a dühtől remegő hangon.

– Nem tudom! Biztos, hogy ki akarja nyírni azt az izét, és nem vagyok benne biztos, nem kéne-e hagynunk...

Szeka nem fejezhetette be a mondatot. A démon szájából narancsszínű lángcsóva tört elő, egyenest a rögtönzött gyűjtóbombák felé. A szétfolyt benzín pillanatok alatt belobbantotta az irodát.

– *Ez a mocsodék ki akar fűstöltni minket!* – ordította Misi, miközben kétségbeesetten próbálta üzembe helyezni a poroltót.

BLAM! BLAM! BLAM! Szeka háromszor lőtt bele a démonba, eredménytelenül. A túlvilági szamuráj Kálmán meglepetésére egyszerűen félrelökte őt, majd letolta a kardját a förmedvény torkán.

A fekete, tépőfogas rondaság vinnyogni kezdett, megmaradt kezét mintha tiltakozásra emelte volna, majd hirtelen elcsöndesedett. Három szemében kihunyt az izzás. Időközben Misinek sikerült beüzemelnie a tűzoltókészűléket, s pánikszerűen ontani kezdte a fehér fűstöt mindenfelé. A három férfi köhécselni kezdett. Szeka felrántotta az ablakot, a szamuráj pedig egy ugrással kint termett.

Tagawa hosszas kilégzéssel fújta ki tüdejéből azt a kellemetlen, porszerű valamit. Sűrű pislogással szárította föl könnyeit, magában átkozva a két bolond varázslót. Ezek a tökkelütöttek még egy démont sem képesek felismerni!

Mindkét kardját kivonva a közelgő élőholtakat rohamozta meg, akiknek mozgása a démon kimúlásával már korántsem tűnt összehangoltnak. Néhányuk csontkezükben fejszét, kaszát lóbált, de már nem olyan magabiztossággal. Mintha a fegyverek koloncok lennének számukra.

– Hé, ez nem az öregebb Hoffmann doki? – kiáltotta Szeka, aki követte Tagawát a szabadba.

– Mit foglalkozol vele? Tedd a dolgod! – rivallt rá Misi, hogy megőrizze maradék tekintélyét.

– Pont útban van ez az örült! – próbált kontrázni Szeka.

Az „az örült” éppen módszeres alaposággal aprított fel két zombit, két másikat egymásnak ütköztetett, egy harmadiknak szintén fejét vette. Az egymásba gabalyodott élőholtakat szinte egyszerre hasította ketté.

Szeka gyors egymásutánban kilötte maradék öt töltényét, újabb négy fővel ritkítva a zombiállományt. Miközben tárat próbált cserélni, Misi is elintézett hármat a támadók közül, de az ő fegyvere hirtelen elhallgatott.

– A francba, ez beragadt! – kiabálta Csipa, kétségbeesetten ütögetve a pisztolyát.

Szeka szitkot morzsolt el a fogai között, mivel közben rájött, a tartalék tárat az irodában hagyta. A maradék zombi a szamuráj köré gyűlt, akinek igencsak kétségessé vált a helyzete. Tudta, ha visszamegy az irodába, már nem lesz ideje megmenteni ezt a Muszasit.

A válságos pillanatban motorzúgás hallatszott, éles kurjantásokkal egybekötve. Szeka citromsárga Simsonjáról ismerte fel az érkezőt.

– Izirájder Dönci! A legjobbkor, tesó!

– *Huj! Huj!* – rikkantotta Dönci, kezében egy körfűrészszel hadonászva.

A következő jelenetet talán a legprofibb horror-rendező sem álmodhatta volna meg szebben. Dönci a Pokol Angyalait megszegyenítve száguldott a zombihorda közé, utcát vágva közöttük. Egy hatalmasat farolt az újabb támadáshoz, de szó szerint kicsúszott a lába alól a talaj. Motorjával fölbukott, a fűrész pörögve szállt ki a kezéből.

Szerencsére Tagawa a Nakamura-pengével pontot tett az ütközet végére.

– Egyben vagy Döncikém? – rohant oda aggódva Szeka az egyszemélyes „felmentő sereghez”.

– *Hukk!* Jobban nem is lehetnék! – felelte Dönci legalább ötvenfokos lehelettel.

– Nemcsak a jó öreg Simsont tankoltad meg, komám! – jegyezte meg Szeka fintorogva, a levegőt legyezve maga előtt a cefreszag miatt. – Ettől még a holtak is fölriadnak!

Szeka elharapta a mondat végét. Aggódva nézett Misire, de a felettese mintha meg sem hallotta volna Kálmán ízléstelen viccelődését.

– Ittas vezetésért elő kéne, hogy állítsalak! – szólt Csipa Döncinek. – De tekintettel a körülményekre...

– A jogsim kéne, biztos úr? *Már egy hónapja nálatok van, ba'meg!* – hörögte Dönci, egy kiadós, zöld turha szélnek eresztése közben. Szeme kétfelé állt, mint a kaméleonnak, az arca is kezdte felvenni a legváltozatosabb színkálákat.

– Ő velünk van? – kérdezte Dönci Tagawára mutatva, mintha csak most venné észre.

– Úgy tűnik – felelte Szeka. Sokatmondóan Csipára nézett, jelezve, hogy tőle várja a következő taktikai döntés meghozatalát. Csipa néhány pillanatnyi hezitálás után kiadta az ukázt.

– Menjünk a polgihoz! – Misi a polgármestert illetve e kifejezéssel.

– De mi van, ha... – kezdte volna Szeka az ellenkezést, de Csipa lehurrogta.

– Egyszer úgyis a végére kell járnunk!

A Lada Niva felé vették az útjukat, a szamurájnak intettek, hogy kövesse őket, Dönci harmadik próbálkozásra ismét a motorjára ült, úgy tartott velük.

Tagawa óvatosan ült be a különös szekérbe, amelyet nem vontattak lovak. Kissé feszengett a hátsó ülésen, összerezett minden rázkódásra. Az élénksárga, furcsán zümmögő, két keréken guruló gép-paripát sem tudta hová tenni.

Miféle bolond egy hely ez? Az itt lakók mindegyike mágikus képességekkel rendelkezik, s játszi könnyedséggel kezelik e csodamasinákat. Mégis berezelnek egy csordányi élőhalottól, mintha nem tudnák, hogyan kell elbánni velük rövid úton.

Sajnálta, hogy nem értik egymás nyelvét. Remélte, egy előjáróhoz viszik, hátha vele valahogyan szót ért.

* * *

Simagöröngyös, polgármesteri hivatal

Mire az önjelölt zombiirtó különítmény az önkormányzat (korábban tanácsháza) épülete elé ért, már egy kisebb csődületet találtak ott. Göröngyös István, a polgármester éppen széles

taglejtésekkel magyarázott valamit a körülötte állóknak, Dünnyögő Pistabának, Nagypál Sanyibának, a rágógumit kérődző Kutaskarcsinak és még két fiatal srácnak.

– Jé, előkerült Döm-dö-döm! Vagyis Dam-da-dam! – kiáltotta Kálmán, miközben leparkoltak a hivatal előtt. Damm Gáborra mutatott, a tizenhét éves cyberzsenire, Pistabá unokájára.

– Az ott mellette meg...

– Az eltés arc, Töttössy Bence! – folytatta Szeka. – Na, ez is jókor jött haza!

Töttössy Bence, Sanyibá unokája az ELTE Bölcsészkarán tanult, történelem-filozófia szakon. A polgármester kitárt karokkal rohant az érkezők felé.

– Fiúk, de jó, hogy jöttetek! Az egész községben siketek a telefonok! Nincs netünk se! Látom megjött a *korrozóvédelem* is! – ezt a megjegyzést a frissen érkező és elhasaló Izirájder Döncinek szánta. Az ismeretlen szamurájt megpillantva felvonta szemöldökét.

– Hát ezt meg hol szedtétek össze?

Misi zavartan vakarta a fejét.

– Nem tudom... jött valami kék villanás, aztán csak úgy ott termett, egy háromszemű, félkarú szörnyikét, meg két zombit üldözve... de istenesen felszeletelte őket...

– A szingularitás! – vágott közbe diadalmasan Damm Gábor.

– Miről beszélsz? – kérdezte szinte egyszerre Göröngyösi és Szeka.

– Hát kedvenc témájáról, a párhuzamos világokról! – vette át a szót Töttössy Bence.

– Aha – a polgármester bólogatott, mintha értené. – Szóval feltámadt haló poraiból ez a középkori szamuráj, aztán ide teleportálta magát Japánból, hogy nekünk segítsen!

– A háborúban is velünk vótak, amikó’ a muszkákat köllött vágni! – szólalt meg Sanyibá.

– De ő nem japán! Nézzék, bőreszimat hord, nem szalmapapucsot! És a páncélzata is másmilyen! A szamurájoknak borotválniuk kellett a fejük tetejét, így a mongolok hordták a hajukat!

– Honnan tudod, ott voltál? – torkolta le Gábort Göröngyösi. – *Konnicsi va!* – A polgármester udvariasan meghajolt az idegen felé, aki némán viszonzta a köszöntést.

– Miért nem szólal meg? Japánul köszöntem! – értetlenkedett halkán Göröngyösi.

– Mert nem érti, amit mondani tetszett neki! Nem japán! Egy alternatív valóságból jött! – vágott vissza Gábor.

– Mindegy! Most erre nincs időnk! Mindenki gyorsan az irodámba, taktikai megbeszélés! – zárta le a vitát a polgármester.

– A harcművészek amúgy is túlértékelték! – jegyezte meg Szeka lekicsinylően.

Míg a körzetisek, a polgármester és az öregek a falu helyzetéről és a lehetséges túlélők utáni kutatásról vitáztak, addig Bence és Gábor az irodából zsákmányolt fénymásolópapírra vetett rajzokkal, és kézjelekkel kombinálva próbálták elmagyarázni az idegennek, hová is került. Csányiné, a polgármester titkárnöje elégedetten konstataálta, hogy a furcsa vendégnek ízlik a sebtében főzött zöld tea, de még a saját kezűleg süített túrós pogácsája is láthatóan sikert arat a kardforgató uraságnál.

Tagawa a filctollat ecset módjára forgatva, szintén hasznos tudnivalókkal szolgált a két srácnak az ő világáról, valamint idejövételének körülményeiről. „Társalgásukat” az irodából beszuródó bekiabálások akasztották meg néha.

– Én asszondom, támadjunk! – szorgalmazta Pistabá. – A temetőből gyűttek, hát oda szorítsuk vissza őket!

– Úgy van! Összpontosítsuk oda az offenzívát! – helyeselt Sanyibá.

– Ahhoz egy harckocsi kéne! Hála magának, Sanyibá, *az az egy se működik!* – zsörtölődött szemtelen hangon Szeka. A két öreg furcsán összenézett. Szekának ez feltűnt, de nem szólt.

– Hogy állunk a vízkészlettel? – kérdezte idegeskedve a polgármester. – Mi van, ha ezek a dögök megfertőzték a víztornyot? Erősítést várhatunk-e?

– Benne leszünk a tévében! – nyöszörögte Kutaskarcsi. – *A TV-Teknő TAPLÓ* adásában, ahol majd lehet szavazni arról, hogy a kormány lebombáztassa ezt a helyet a hadsereggel vagy ne?

– Miket beszélsz te? – förmedt rá Göröngyösi.

– Így vót hát! – erősködött Kutaskarcsi. – A Retek Klub *Lófasz Plusz* előzetesében is...

– *Humbug Plusz*, nem *Lófasz Plusz*! De tökmindegy! – fogta a fejét Misi. – Ha elrendelik a karantént, nekünk annyi!

– Mi lehet most a plébánián, az iskolában vagy a kultúrban? – aggodalmaskodott Göröngyösi a fejéhez kapva. – Senkit nem tudok elérni, el vagyunk vágva mindenkitől! Már csak ez hiányzott!

– Akkor a haditanácsot megnyitom – intézkedett gyorsan Szeka, próbálva uralni a helyzetet.

– Mit tudunk idáig a zombikról? – kérdezte Göröngyösi.

– Büdösek – mondta Damm Gábor.

– Nem valami szélvész gyorsak szerencsére. Velem legalábbis nem vehetik fel a versenyt – közölte Ízirájder Dönci.

- Kikeltek a temető sírjaiból, és előzönlötték a falut – bizonygatta Csipa Mihály.
- Ez biztos? – érdeklődött a polgármester.
- Igen – válaszolt Misi. – A tegnapi információszerző akciónk során lefotorgafáltuk sokukat, és a képi adatfeldolgozás során több halottat is azonosítottam.
- Az jó, legalább a rend őrei végzik a dolgukat – dicsérte meg a települési előljáró. – És hány zombit iktattak ki?
- Hát egyet sem, mert az csak dokumentáló adatszerzés volt, mivel nem volt olyan parancsunk, hogy...
- A francba. Nem kaptatok el tegnap egy zombit sem?
- De, egyet igen, mert véletlenül elütöttem a Nivával – mentegezőzött Csipa Mihály.
- Fakezű fakabátok – legyintett Dönci. – Én már tizenháromnál tartok – büszkélkedett a többiek előtt. – Sőt egyet el is fogtam, és bezártam a fészerbe.
- Elfogtad?
- El ám, pedig nem volt egyszerű!
- Tehát az összes zombi feltámadt halott? – összegezte a polgármester.
- Igen – felelte Misi.
- Aha – válaszolt Szeka.
- Úgy tűnik – mondta Bence.
- Hát nem igazán – szólat meg Pistabá a háttérben.
- Mi az, hogy nem igazán?
- Hát ottan van például az a puccos pesti riporter-nócske – tétovázott Pistabá.
- Mi van vele?
- Hát ugyebár ő előbb élt, utána ottan volt mozdulatlan a templom lépcsőjén, aztán meg akart harapni.
- Megharapni?

- Az a – folyt bele a diskurzusba Sanyibá is. – De így fej nélkül mán nem okoz galibát – nyugtatta meg a körülötte állókat.
- Hogyhogy fej nélkül? Megtámadta egy zombi?
- Nem, odadurrantottam nekije – mutatta, kezében a puskával.
- Maguk megölték a riporternőt?
- Zombi vót azmán, nem ripóter – legyintett Sanyibá.
- Tehát felkeltek a zombivá változott halottak a temetőből, és akit megharapnak, azok is zombik lesznek – gondolkozott hangosan Töttösy Bence.
- De miért támadnak? – kérdezte Gábor.
- Talán, mert zombik, nem?– kérdezett vissza Dönci.
- A Dead Snowban a zombik elrejtett kincsért gyilkolászta. Van Simagöröngyösön elrejtett kincs? – töprengett Bence.
- Nincs. De ha van, akkor meg nem lehet tudni, mert el van rejtve – csillogtatta meg találékonyságát Szeka.
- De ugye a zombiknak nem lesz valamilyen különleges képességük? – reménykedett Gábor.
- Szerintem ezeknek nincs. Mire gondolsz?
- Hát a Zombi stippersben...
- Azt én is láttam – lelkesedett Dönci.
- Ökör – felelte Bence.
- Ezek meg miről beszélnek? – értetlenkedett Sanyibá.
- Filmekről.
- Egy egyetemistának ennyi dévédére futja? – merengett Csipa.
- Á, a legtöbbet csak kölcsönkérem a virtuális szomszédomtól – válaszolt Bence.
- A kitől?
- *Torrent*, de nem fontos – legyintett Gábor.

– Ja, azt én is láttam – lelkendezett Szeka. – Abban van az a kövér spanyol, aki rendőrösdit játszik. A folytatásban meg az a teniszező is. Mert ő is spanyol – magyarázta.

– Spanyolországban is voltak zombik? – értetlenkedett Misi.

– Nem, az egy másik film...

– Akkor hogy jön ide?

– Széles sávon – Damm Gábor ezt már vigyorogva tette hozzá.

– Autópályán?

– Mért autópályán?

– Mert ott a KRESZ szerint szélesebbek a sávok – tudálékoskodott Csipa Misi. – Hogy ne legyen annyi baleset.

– Gyere Pista öcsém, hagyjuk itt ezeket a buggyantakat – legyintett Sanyibá, majd elindult hóna alá szorított puskával.

– Talán inkább térjünk vissza a zombikérdésre! – emelte fel hangját a polgármester, próbálva egy kis rendet teremteni.

Váratlan kutyaugatás és egy vészjóslo nyerítés zavarta meg a rögtönzött haditanácsot.

– Jézusom! Ez Vakarcs! Nézzétek, a Ráró üldözi! – kiáltotta rémulten Göröngyösi, kitekintve az ablakon.

Ráróra, az Új Barázda Zrt. igazgatójára leginkább a híres indián törzsfőnök neve, Crazy Horse (Őrült Ló) illet volna. Izzó szemekkel, vérhabos szájjal, már-már oroszlán módjára próbálta rávetni magát a kiskutyára. Vakarcs vinnyogva-vakkantva ügyel-bajjal kitért az őrző patás elől, akinek hátáról csupán az Apokalipszis egyik lovasa hiányzott. A fürge foxi-pumi keverék mindenáron a tanácsházába akart bejutni.

– Lőjük le mindkettőt gyorsan! – határozott Szeka. Többen felhördültek erre. Vakarcs volt a falu kedvence, kivéve Kálmánt, aki hírből utálta a kutyákat.

– Még mit nem! Vakarcsot nem adjuk! Hé, ez meg mit csinál? – ilyen kiáltások hangzottak, miközben külön „vendégük” egy ugrással az utcán termett, kivont karddal.

Tagawa nem értette, ezeknek a bolondoknak miért nem tűnik fel a kutya nyakörve. Elterelve a túlvilági mén figyelmét a kis házőrzőről, már vetődött is előre, halálos pontossággal végrehajtva a „lóláb-vágás” technikát. Ráró inkább sikoltott, mint nyerített, miközben

tehetetlenül felbukott. Tagawa teljes erővel lesújtott, lenyakazva a lovat. A jószág még egyet-kettőt rúgott, majd nem mozdult többet.

A többiek lélegzetvisszafojtva bámulták, mit művel a szamuráj. Szeka félrenyelte a rágót, amit előzőleg Karcsitól kunyerált. Heves csuklásba kezdett.

– Még hogy túlértékeltek! – morogta szemrehányóan Kálmán fülébe Misi.

– Az biztos, hogy nem olcsó kínai penge! – mondta egy kiadós böffetés kíséretében Izirájder Dönci.

– De nem is olyan STIHL-szerű, mint te, he-he! – fontoskodott Kutaskarcsi.

– Erről jut eszembe, a Dead Snowban, amikor...

Tagawa eközben egy papírtekercset szedett le Vakarcs nyakörvéről és szertartásosan a polgármester felé nyújtotta. Göröngyösi egy meghajlással vette át.

– Hát üzenetet hoztál! Jó kutya! – Ezt már Vakarcsnak mondta, hogy túltegye magát az előbbi megrázkódtatáson. Az üzenetet olvasva a polgármesternek csaknem a feje tetejéig szaladt fel a szemöldöke.

– Uraim, riadó! – rendelkezett sietve. – Segélykérést kaptunk az iskolából! Bernát atya és a hívek nagy része ott rekedt! Ostrom alatt vannak!

– Fegyvert és löszert a kocsikba, gyorsan! – vette át a parancsnokságot Csipa.

– Lószart! – hörögte Dönci, aki motorja nyergébe pattanva (előzőleg kétszer mellé), gépesített lovagi fegyverét kézbe kapva már indult is.

A többiek a Lada Nivában és Göröngyösi céges furgonjában kaptak helyet, beleértve Magdikát és Vakarcsot is.

– *Rajta magyar!* – kiáltotta lelkesen Sanyibá, aki előtt egyszeriben megelevenedtek a háborús emlékei.

* * *

Erodon, Navappur, Shiro-fennsík

A császári különítmény tagjai felváltva örködtek az alvó Azuma felett. A harcosok türelemmel várakoztak, de az eltűnt vezetőjük miatti aggodalom és a hosszas koplalás már igencsak megviselte őket. A szerzetes negyedik napja aludta a kék lótusz álmát, míg végre kapcsolatot teremthetett a Vénékkel, a Köztes Világ Bölcsseivel. Elméjét higgadtan felfedve előttük, beszámolt nekik küldetésükről és Tagawa helyzetéről. Tudta jól, nem mutathat félelmet, nem esedezhet a Bölcsék jóindulatáért, fenntartás nélkül el kell fogadni ítéletüket.

* * *

Simagöröngyös, az általános iskola épülete

– A nemjóját! Ezt nem hiszem el! – Göröngyösi rémulten taposott bele a fékbe. Zakójából remegve húzta elő még a pártállami időkből megmaradt önvédelmi pisztolyát.

A zombik egymás hegyén-hátán kapaszkodtak föl az iskola épületére, mint a járatokat kereső hangyák. Belülről az ostromlottak rémült sikolyai hallatszottak.

Izirájder Dönci körbe-körbe furikázott, két élőhalottat kergetve (vagy azok kergették őt, ez nem volt teljesen világos). Egymás után dörrentek a lövések. Kutaskarcsi golyócsapágyak maradványait használta csúzlilövedéknek.

Tagawa kibukfencezett a Ladából, majd két karddal a kézben nekilátott a zombik hentelesének. Az élőholtak egy emberként (vagy inkább egy halottként) fordultak a felszabadítók ellen.

A lövedékek füttyülve röpködtek, szorgos kezek cserélték a táraikat, segítve a két öregnek is. A zombik fogtak, de a muníció még jobban. A helyzet kétségbeejtővé vált.

Ekkor hirtelen egy OROS CORNADO kombájn kanyarodott ki az iskola mögül, hátba támadva a holtak seregét, így ismét a simagöröngyösiek arathatták le a győzelmet. A vezetőfülkéből ismerős alak szállt ki.

– Aurél bátyám, hát te lennél? – üdvözölte megmentőjüket a polgármester.

– Ideje volt már nyakon basznom őket! Elvégre parasztgyerek vagyok, vagy mi a fene! – morgolódott Sápsepesy Aurél, miközben leporolta kopottas zakóját.

– Irtó pipa vagyok, mer’ Kálika eltűnt! Hát ez meg ki? Tán Dzsingisz kán személyesen?

– Nem, ő... ő barát... – kezdte zavartan Göröngyösi, de Gábor közbevágott:

– Egy párhuzamos világból, féreglyukon keresztül! Tudja, mint a szerepjátékokban!

– Párhuzamos világ? Féreglyuk? – csodálkozott kerekre tágult szemmel Sápsepesy. – Nem a Parlamentről beszélsz, te gyerek?

* * *

Köztes Világ

Az időnek nem volt jelentősége az asztrálsík eme dimenziójában. A Véeknek hatalmukban állt bármelyik párhuzamos valóság bármelyik szakaszába beavatkozni. Azuma még a transzmeditációs állapotában is alig bírta visszafojtani örömét. A Bölcsék meghallgatták kérését. Megkeresik Tagawa-sant.

* * *

Simagöröngyös, az általános iskola épülete

– Most hogyan tovább uraim? – kérdezte Göröngyösi, mialatt Bence, Dönci és Kutaskarcsi bement az iskolaépületbe a túlélőket keresni.

– Muníció kéne, meg pár kombájn! – vetette fel Csipa Misi.

– Ja! Asszonygák gyűtt ide fű alatt némi gépfegyver, még '91-ben, útban a szerbek felé menet...

– Ugyan már, Pistabá, az egy ostoba városi legenda! – rivallt az öregre ingerülten a polgármester. Majd Csipára nézve, nem túl meggyőzően hozzátette – Azért vannak... khm... rejtett tartalékaink...

Az újabb „haditanácsot” ezúttal egy fénylő, türkiz háromszög akasztotta meg, amely a semmiből tűnt elő.

– Pár órája is így kezdődött az őrön... – nyögte Misi. A fény ezúttal nem adott ki magából hívatlan látogatókat, inkább mintha várt volna valamire. Vagy valakire?

Tagawa tudta, a fény ezúttal érte jött. Sajnálta, hogy nem tudott meg többet erről a furcsa világról, de nem volt más mód a hazatérésre. Udvariasan meghajolva a Köztes Világ kapuja felé indult.

– Fiatalember, legalább ezt vigye magával! – kiáltotta utána Magdika, egy kisebb batyut nyújtva a távozó felé. A samuráj mosolyogva átvette a csomagot, újból meghajolt, majd bevetette magát az ismeretlen, türkizes ragyogásba. A fénylő háromszög egy másodperccel később kihunyott.

– Na, ennek korán csengettek! – jegyezte meg Szeka gúnyosan. Misi rosszállóan oldalba bökte.

– Uraim! – szólalt meg Sápsepesy. – Javaslom, induljunk a temető felé! Fejezzük be az aratást!

* * *

Erodon, Navappur, Shiro-fennsík

A különítmény tagjai mind kivonták fegyverüket a semmiből megjelenő, türkiz fényoszlop láttán. A Köztes Világ borzalmai helyett – legnagyobb örömeikre – elveszettek hitt parancsnokuk jelent meg a kozmikus átjáróban. A fegyelmet félredobva, üdvivalgással köszöntötték.

– Tagawa-san! Örülök, hogy ismét köztünk vagy! – szólalt meg a magához térő Azuma. – A Vének kegyesek voltak és meghallgatták kérésemet.

– A Vének? – Tagawa fölvolta szemöldökét. – Mennyi ideje voltam távol?

– Négy napja, uram! – felelte Okada, a helyettese.

– Hihetetlen! Pedig mintha csak néhány órát töltöttem volna azon az örült helyen! A levegő bűzös és poros! Az ottani embereknek sápadt a bőre, a szemük is világosabb, mint a miénk! Mindenkinek mágikus képessége van, furcsa tűzköpő fegyvereket használnak és gépszörnyeket mozgatnak! De az élőhalottaktól mégis rettegnek! Azért persze vannak ott jó dolgok is!

A parancsnok kibontotta a másik létsíkról hozott batyut, s a harcosok derekasan nekiálltak a túróspogácsának.

* * *

Simagöröngyös, iskolaudvar

A nap – már megint – szórta szikráit a báránnyelű égről, gondtalanul, mintha lent az iskolaudvaron nem is részben, avagy egészben feldarabolt élőholtak hevernének.

Néma csend settenkedett a környéken, egészen a kerítésig jutott, ahol az egyik zombi mocoogni kezdett. Furcsamód nem szenvedett végzetes sebeket, pedig a zombikommandó kitett magáért.

A még nem hullá – vagyis már volt, de most nem az, bár lehet megint – a földön ülve nekitámaszkodott a vasrácsoknak, és matatni kezdett maga körül. Valószínűleg a jobb lábát kereste, ami térdtől hiányzott.

A közelében számos láb hevert – némelyik magában, némelyik kisebb-nagyobb folytonossági hiányokkal, de még egy zombihoz tartozva –, de az élőhalott ragaszkodott a sajátjához.

Hullányi agyában ott motoszkált a hiányérzet, és a dolog zavaró készletét indította el nála. Azonban hiába kereste a bizonyos testrészt, a környező jó pár négyzetméteren híre hamvát se lelte.

A kerítés vasrácsaiba kapaszkodva ugrált fél lábon, bár túlzottan nem dacolhatott a gravitációval, így a testgyakorlat messziről inkább vánszorgásnak tűnt.

Vakarecs farkacsóváltan nézte a tántorgó alakot, majd pofájába vette a frissen szerzett zamatos lábszárcsontot, és elügetett a vacka felé.